

Pünkösöd utáni VI. vasárnap. Kismisére.

Krisztus mint kenyérszaporító

K.K.T. Hét kenyér krisztustól megszorítva négyezer embert lakatott jól, s még hét kosár maradékot is gyűjtöttek össze... Oly csoda ez, mely mellett nagyon gondolkodva és nagyon bizakodva kell megállapodnunk. Krisztust, mint kenyérszaporítót tárja elénk a mai evangélium. Ő rendelt táplálásunkra a föld gyümölcséből, az állatok húsából. Mindezek királyául a kenyeret tette meg, a kenyér az emberi testvérségnek egyik legfőbb kapcsa, mert közös étele szegénynek és gazdagnak egyaránt. Ezt áldotta meg és szaporította meg Jézus a pusztában, ezt áldja és szaporítja meg minden aratásban.

Nagy sokaság gyűlt össze Jézus körül a csodajelek miatt, melyeket cselekedett azokon, akik betegek voltak. Majd mikor ez a sokaság összeverődik Jézus körül, oka lett egy újabb nagy csodajelnek, melyet Jézus cselekedett a kenyereken. Áldozatot hoztak, és nem is olyan kicsit, csakhogy hallhassák Jézust. Egyesek vállalták a hosszú útuak fáradalmait, de mindnyájan vállalták a közös áldozatot, a nap perzselő hevét, étlenséget és szomjúságot, az éjszakai szállás bizonytalanságát, a kemény fekvőhelyet a földön. Annyi áldozatot hoztak már hallgatói, hogy most ő is hoz nekik áldozatot. Azok idejüket, türelmüket, hitüket hozták áldozatul, sokan annyira kiéheztek testükben a lelki éhség, az igazságszomj kielégítése közben, hogy az Úr féltette őket: messziről jővén, kimerülhetnek az utakon hazatértükben.

Komoly az egész emberi élet Isten nem játéknak találta ki, nem heverésre adta, nem könnyelműség annak megoldása és meghálálása. Kötelességgel jár minden emberi élet. Aki nem érez kötelességet, nincs az életének tartalma, veleje, az ellopja nemcsak magát a napot, de az életet is. És felelősséggel jár minden emberi élet; aki nem érez felelősséget az nem érez kötelességet sem. Az élet nagy kölcsön az Istentől, amit szigorúan visszaker kamatostól.

A kenyérszaporításról szóló evangélium nemcsak meggondolkoztat, de bizakodással is tölt el bennünket. Az az Isten aki az emberi természetet a munkára, és a munka által a kenyér kiérdemlésére kötelezett minket, megmutatta a mai evangéliumban, hogy akár a kenyérnek, akár a munkának a hiánya még nem hiánya az isteni gondviselésnek. A munkahiány lehet elemi csapás, a kenyérhiány lehet megpróbáltatás. Az elemi csapások, tűz, víz, szárazság, jégverés a szántóvető embert is földre verhetik, keserves munkája gyümölcsét megsemmisíthetik, de ezek az Istenben bízó szántóvetőnek

nem jelentik a Gondviselésben vetett hitnek megingását, hanem a jó lelkiismeretnek próbára tételét: „te tudod Uram, hogy miért cselekedtem. Nemcsak kenyérből él az ember, hanem sok-sok bajból és megpróbáltatásból, melyet Te javunkra tudsz fordítani”. Ilyen a bizakodás, mely újra kezdi, ha valami kárba ment, fölkel az erőlelkű, ha elesett – és Istennek ajánlja fel a kárba veszett munkát, csakúgy, mint az eredménnyel végződött. Utóvégre Isten szívesebben néz a jó szándékra, mint a jó eredményre, ha azt rossz szándékkal értük el. Az ember a jószándékánál sokszor nem is mehet tovább saját hibáján kívül, míg Istent az ő jó szándékában senki sem akadályozhatja, ezért egyformán jutalmazhatja az emberi jóakaratot és az emberi jócselekedetet is.

Ezért tölt el minket bizalommal a mai evangélium tanítása, akkor is, ha jó szándékunkat nem is sikerült hibánkon kívül megvalósítani, hiszen a mai evangélium Krisztusa a négyezer ember jó szándékát is csodálatosan megjutalmazta.